

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobkyně: **G. N. O.,**

nar. ,

státní příslušnost: Nigerijská federativní republika,

zastoupené JUDr. Matějem Šedivým, advokátem,

sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1,

proti

žalovanému:
politiky,

Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační

sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 10. 2021, č. j. OAM-233/ZA-ZA11-K03-2021,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

1. Žalobkyně se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto, že se jí podle § 12 – 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu ve znění do 30. 6. 2023 (dále jen „zákon o azylu“) mezinárodní ochrana neuděluje.
2. Žalobkyně namítá, že žalovaný nepostupoval dle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci. Její argumentace byla shledána nedůvodnou, přitom z její výpovědi vyplynulo, že při pobytu v domovském státě čelil její dům požáru založeným žhářem, v důsledku kterého přišla o rodinu a domov. Byla nucena žít jako bezdomovkyně a opakovaně byla znásilněna vojáky, to vše ve velmi mladém věku. Žalobkyně se domnívá, že vyvraždění kompletní rodiny a opakované znásilnění nezletilé dívky je možné hodnotit jako azylově relevantní nebezpečí, kterému by se nerada vystavovala. Žalobkyně se sice ujala osoba, která ji zafinancovala cestu do Evropy a poskytla jí i pracovní příležitost, ale to nemění nic na tom, že po zpřetrhání vazeb s touto osobou žalobkyně nedisponuje schopnostmi ani zdroji, na základě kterých by si po návratu do domovského státu mohla zabezpečit bezpečné prostředí, obává se, že nevyhovění žádosti povede k opakování útrap dle § 12 zákona o azylu. Z dokazování vyplynulo, že důvodem neochoty k návratu do domovského státu jsou zkušenosti, které prodělala žalobkyně jako nezletilá, kdy uvedla, že v roce 1997 došlo k vnitřnímu konfliktu ve státě Delta, v důsledku kterého přišla o rodinu i zázemí. Tehdy jí bylo 11 let, neregistrovala příčiny a přesný průběh konfliktu, nicméně jej z vlastní pozice vnímala v rovině ztráty rodiny a osobní důstojnosti, spojené s opakovaným znásilněním její osoby. Dle žalobkyně je zapotřebí objektivně posoudit její argumentaci ve vztahu ke skutečnému stavu věci a neposuzovat žádost toliko z pohledu, jakou bezpečnostně politickou interpretaci potíží v domovském státě je žalobkyně schopna poskytnout. V rozhodnutí absentuje objektivní zhodnocení bezpečnostní situace v domovském státě, je pouze uveden závěr bez bližších podrobností. Správní orgán se nevypořádal s konfliktem z roku 1997, jeho příčinami, důsledky, přesahy do současné doby, hodnotil schopnost žalobkyně reprodukovat důvody obav namísto ústředního zhodnocení objektivní situace na podkladě zajištěných důkazů. Závěry žalovaný opřel o zdroje, které neinterpretoval ve vztahu k poskytnuté argumentaci, rozhodnutí je nezákonné.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Má za to, že postupoval v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu, trvá na správnosti vydaného rozhodnutí, byl zjištěn skutečný stav věci, případ byl posouzen ve všech souvislostech, opatřil potřebné podklady a objektivní informace. Nezjistil žádné důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla snaha žalobkyně legalizovat si pobyt v ČR poté, co zde dlouhodobě pobývala nelegálně a dále snaha vydělat finanční prostředky na splacení svého dluhu, který v zemi původu má. Žalovaný je přesvědčen, že zjistil dostatečně skutkový stav, provedl podrobné a úplné dokazování, zabýval se všemi okolnostmi případu, srozumitelným způsobem odůvodnil, proč není možné žalobkyni udělit některou z forem mezinárodní ochrany. Je to žalobkyně, kdo má v řízení o mezinárodní ochranu povinnost tvrzení. Pro to, aby žalobkyně mohla tuto svou povinnost splnit, učinil maximum. Během poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany měla žalobkyně možnost uvést důvody této žádosti. Další skutečnosti mohla tvrdit v rámci pohovoru, a to včetně možnosti doložit doklady. Co se týká absence zázemí v zemi původu a velmi špatných zkušeností z doby, kdy byla žalobkyně nezletilá, k tomu se žalovaný vyjádřil v napadeném rozhodnutí. Institut mezinárodní ochrany je institutem výjimečným. Výjimečné okolnosti, které by důvodem pro udělení doplňkové ochrany z důvodu respektování práva na soukromý život

mohly být, v případě žalobkyně seznat nelze. Žalovaný se nedomnívá, že by při svém postupu porušil ustanovení právních předpisů. Žalobkyně neuváděla žádné důvody, pro které lze udělit některou z forem mezinárodní ochrany. Žalovaný má za to, že se v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně vypořádal se všemi skutečnostmi sdělenými žalobkyní a podrobně uvedl, na základě jakých skutečností rozhodl. Během řízení správní orgán hodnotil celý případ individuálně a posoudil veškeré argumenty, které žalobkyně během žádosti uvedla.

4. Z obsahu spisového materiálu, vyplynuly následující, pro rozhodnutí podstatné skutečnosti:
5. K žádosti žalobkyně sdělila, že je nigerijské národnosti, hovoří anglickým jazykem a jazykem kmene Igbo. Je křesťanského vyznání, politické přesvědčení nemá. Je svobodná a bezdětná. Z Nigérie cestovala naposledy v roce 2016 na základě českého turistického víza. Od té doby je v ČR. V roce 2014 byla v ČR, poté se vrátila domů, pak přijela v roce 2016. Po dvou měsících od příjezdu si díky příteli vyřídila vízum na sloučení rodiny. Pobyt měla platný asi do roku 2020, poté dostala výjezdní vízum. Poté se obrátila na právníka. Poslední výjezdní vízum dostala v březnu 2021, měla vycestovat do 11. 4. 2021. V roce 2014 zde byla jako turistka, pobývala zde 2 a půl měsíce. Je zdravá, bez omezení. Posledním místem pobytu ve vlasti bylo město Lagos, kde bydlela s rodinou v jejich domě. Důvodem podání žádosti je, že v Nigérii nikoho nemá. Dochází tam k útokům a únosům, bezpečnostní situace je problematická. V případě návratu by nemohla žít bezpečně, byla by nucena žít na ulici, v důsledku čehož by spáchala sebevraždu.
6. Při pohovoru uvedla, že důvodem odjezdu z Nigérie v roce 2016 bylo, že ji vzala s sebou paní, která ji našla v roce 2000 na ulici, kdy tato paní byla v roce 2013 převelena na Nigerijské velvyslanectví v Praze. Žalobkyně se této paní starala o dům a děti, nejprve ve vlasti, poté v ČR. S vycestováním problémy neměla. V roce 1997 byla velká krize ve státě Delta, kde se žalobkyně narodila, byly vypalovány domy, unášeny děti. Žalobkyně přišla o rodinu v 11 letech, více než třikrát byla znásilněna vojáky, byla nucena žít na ulici. S policií věc neřešila, nemělo by to dle ní smysl. Jiné problémy neměla. Zmíněná paní ji odvezla do státu Lagos a pomáhala jí. Žila u zmíněné paní, starala se o děti. Po převelení v roce 2013 se ale paní podařilo sehnat pro žalobkyni vízum do ČR až v roce 2016. V letech 2013 – 2016 žila v domě této paní, má od ní i jméno. Své původní jméno si žalobkyně nepamatuje. Zmíněná paní odjela z ČR v roce 2017, žalobkyně zde zůstala, neboť si našla českého přítele. Skrze něj měla pobytové oprávnění do roku 2019, kdy ale žalobkyně vztah ukončila, neboť měl přítel potíže s policií a byl zatčen kvůli drogám. V roce 2019 poté dostala výjezdní příkaz. Ještě předtím se seznámila s polským přítelem, ale s tím již také není. Nyní nemá v ČR ani v EU žádné vazby. Uvedená paní, která žalobkyni pomáhala, odjela v roce 2017 do Nigérie, odešla do důchodu. Od té doby s ní žalobkyně již nemluví. Paní řeší spoustu problémů a žalobkyně jí nechtěla přidělovat další. Nyní ve X letech žalobkyně již nemůže znovu žádat o pomoc a žít s ní dál. V případě návratu by nesehnala práci, musela by žít na ulici. Neměla by v zemi kam jít. Zde sice také nikoho nemá, ale je zde bezpečno, může zde pracovat a bydlet. Bydlí sama v pronajatém bytě. Měla práci, ale v důsledku posledního výjezdního příkazu musela skončit. Chtěla by se vdát, založit rodinu a žít normální život v ČR. Když se vrátí, nedostane již nové vízum. S vyřízením cestovního dokladu neměla problém.

7. V rámci seznámení s podklady dne 5. 10. 2021 žalobkyně mj. uvedla, že má potíže se zrakem, od června do listopadu měla nějaké léky, podstoupila magnetickou rezonanci, přikládá lékařskou zprávu. Jedná se o zprávu ze dne 14. 6. 2021 z oční kliniky.
8. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
9. Podle § 12 zákona o azylu *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
10. Podle § 14 zákona o azylu ve znění do 30. 6. 2023 *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*
11. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu *pronásledováním se rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.*
12. Podle § 2 odst. 6 zákona o azylu *původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.*
13. Žalovaný neshledal u žalobkyně důvod pro udělení azylu dle § 12 písm. a) zákona o azylu s odkazem na absenci jejích politických aktivit. Z hlediska důvodů pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu poukázal na to, že žalobkyně na území Nigérie neměla azylově relevantní problémy, které nelze dle něj očekávat ani při návratu. Nigérii opustila dobrovolně, oficiálně, na svůj cestovní doklad, do ČR přijela s úmyslem pracovat pro ženu, která se o ni od jejích 13 let starala. Opakované znásilnění v době, kdy byla žalobkyně bezprizorní a žila na ulici, nepochybně představovalo hrubé narušení jejího života a integrity, k tomuto jednání ale došlo před více než 22 lety a žalobkyně sdělila, že se s traumatickými zážitky již zcela vyrovnala a od 13 let již měla dobrý život. Žalovaný poukázal dále na to, že žalobkyně je zdravá, dne 5. 10. 2021 pouze zmínila problémy se zrakem. Nezmínila žádné zvláštní potřeby, přetrvávající následky znásilnění či života na ulici ani potřebu odborné pomoci, nelze ji považovat za osobu zranitelnou ve smyslu zákona o azylu. Špatná či zhoršená bezpečnostní situace v zemi původu nepatří mezi taxativně uvedené důvody pro udělení azylu, stejně jako absence zázemí, rodiny, obtíže s nalezením zaměstnání a bydlení, ledaže by byly způsobeny azylově relevantními motivy. Žalobkyně je dospělá, praceschopná žena, lze očekávat, že si v posledním místě pobytu, kterým byl Lagos, bude schopná a ochotná nalézt zaměstnání. To podporuje dle

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

žalovaného i fakt, že žalobkyně dlouhodobě pracovala v ČR, kde se ocitla ve zcela novém prostředí. Hovoří anglicky a jazykem etnika Igbo. Neuvedla žádné racionální argumenty, proč by si neměla nalézt bydlení a práci. Minimálně od roku 2013 do 2016 měla pracovat v Nigérii bez přítomnosti osoby, o jejíž dům se starala, což dále potvrzuje její schopnosti a znalosti potřebné pro nalezení zaměstnání. Je možné očekávat z počátku po návratu snížení životní úrovně včetně zhoršení ekonomického postavení, avšak dané není azylově relevantní. Dle Zprávy o zemi MZV a obchodu Austrálie z prosince 2020 je navrátilcům ze strany nigerijské vlády poskytována pomoc (potravin, hotovost, ubytování, vzdělání), a to i žadatelům, kteří žádali o mezinárodní ochranu v cizině neúspěšně. Žalovaný poukázal též na skutečnost, že žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany požádala až poté, co jí byl v roce 2019 vydán výjezdní příkaz.

14. Co se týče neudělení azylu dle § 12 písm. a) zákona o azylu, soud pochybení žalovaného neshledal, bylo poukázáno na to, že žalobkyně ve vlasti žádné politické aktivity nevyvíjela, což je souladný závěr s tvrzeními žalobkyně uváděnými k žádosti i při pohovoru.
15. Žalobou je namítáno zejména nedostatečné vypořádání důvodů pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu, kdy žalobkyně akcentuje nemožnost svého návratu do vlasti z důvodu tamní bezpečnostní situace.
16. K argumentaci žalovaného ohledně neudělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu, soud uvádí následující. Aniž by jakkoli zpochybňoval intenzitu útrap žalobkyně, kterým v zemi původu čelila v dětství v zemi původu, považuje zároveň za podstatné uvést, že tyto útrapy žalobkyně prožila, jak uvádí, ještě jako nezletilá, konkrétně když jí bylo 11 let, tedy již před značně dlouhou dobou (žalobkyně je nar. X). Vypořádání jednotlivých důvodů pro udělení mezinárodní ochrany žalovaným nepochybně muselo reflektovat do jisté míry i tyto potíže, neboť jejich důsledky bez pochyby ovlivnily i další život žalobkyně nejen v zemi původu, nicméně dle soudu bylo pro posouzení důvodů pro udělení mezinárodní ochrany zásadní, zda by žalobkyni v zemi původu mohlo hrozit pronásledování či vážná újma ve smyslu zákona o azylu s ohledem na aktuální stav, respektive stav v době jejího odjezdu. Žalobkyně sice v žalobě namítá, že žalovaný se nevypořádal s přesahem problémů, respektive konfliktu, který v zemi probíhal v roce 1997 do další doby, nicméně žalobkyně v průběhu správního řízení ani v žalobě již neuvedla, v čem přesah těchto problémů ve vlasti nadále spatřuje, ani jak by měl ovlivnit zejména právě ji při návratu do vlasti. Žalovaným byla bezpečnostní a politická situace v zemi hodnocena na podkladě obstaraných podkladů, které žalovaný vypočetl na straně tří svého rozhodnutí, přičemž se jednalo o informace z let 2020 a 2021, tedy tyto podklady byly v době rozhodování žalovaného (říjen 2021) aktuální. Podklady odpovídají požadavkům § 23c písm. c) zákona o azylu. Nejvyšší správní soud ve vztahu ke shromážděným podkladům v rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j. [1 Azs 105/2008](#) – 81 uvedl: „[p]ři používání informací o zemích původu je nutné dodržovat následující pravidla. Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné. Těmto požadavkům podklady žalovaného vyhovují.
17. Žalovaným byla situace v zemi řádně zhodnocena ke dni vydání rozhodnutí, kdy k tomuto datu ji žalovaný ani s přihlédnutím ke všem individuálním skutečnostem případu žalobkyně neshledal jako azylově relevantní. Pokud žalobkyně považuje bezpečnostní situaci v zemi původu za neúnosnou, bylo na ní, aby uvedla konkrétní skutečnosti, které ji k takovému závěru vedou, což však neučinila ani v rámci pohovoru ani při seznámení s podklady. Sdělení žalobkyně, které uvedla k žádosti, že dle ní není v Nigérii bezpečno,

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

bylo pouze zcela obecného charakteru. Žalobkyně špatnou bezpečnostní zemi relevantním způsobem vztáhla ke své individuální situaci, pouze pokud se týká jejich obtíží z dětství, nicméně tyto již nepokračovaly, jak též sama uvedla. Soud rovněž ani ke dni vydání tohoto rozsudku neobdržel od žalobkyně žádné doplnění, které by dokládalo, že se situace v zemi dále zhoršila po vydání napadeného rozhodnutí.

18. Žalobkyně v řízení sdělila, že od 13 let se jí ujala v Nigérii paní, která jí pomáhala. Později se žalobkyně měla starat o její dům a děti, s pomocí pak měla pokračovat i později v ČR, kam za touto ženou odcestovala. Lze se ztotožnit s žalovaným, že od doby, kdy žalobkyně žila se zmíněnou osobou, již další obtíže neuvedla, kdy naopak výslovně i potvrdila, že další jiné problémy v zemi původu neměla. Taktéž samotné vycestování žalobkyně proběhlo bez problémů, jak rovněž žalovaný podotkl.
19. Žalobkyně v řízení ani v žalobě neuvedla žádné potíže, které by měla zaznamenat bezprostředně před svým odjezdem či v době jemu časově blízké. V letech 2013 – 2016 měla žít v domě uváděné paní, obtíže, které by se měly vztahovat k této době, žalobkyně nesdělila. Dle soudu tak nelze bez dalšího usuzovat, že by žalobkyně ve vlasti čelila shodným potížím, kterým čelila jako nezletilá. Tvrzené útrapy z dětství nelze bez dalšího vykládat s přesahem do budoucnosti v řádu desítek let. Z ničeho nevyplývá a ani žalobkyně neuvedla žádnou skutečnost, z jakého důvodu by jí mělo v zemi původu hrozit nebezpečí obdobné problémům, které měla prožít v dětství. Tehdy se jednalo o problémy skutečně zásadního charakteru, nicméně tento fakt bez dalšího nedokládá jejich možné opakování či trvání. Dle soudu žalovaný zcela adekvátně vzhledem ke všem zjištěným okolnostem případů vyhodnotil, že žalobkyně se může do vlasti navrátit, aniž by jí hrozily dříve uváděné obtíže.
20. K tomu soud ještě doplňuje, že k žádosti žalobkyně sdělila, že do ČR z Nigérie přicestovala již v roce 2014 na krátkodobé turistické vízum na dva a půl měsíce, přičemž poté se opět měla navrátit do Nigérie a odtamtud pak opětovně přijet do ČR v roce 2016, a to znovu na obdobné vízum, tj. turistické. Soud i vzhledem k těmto skutečnostem považuje za prokázané, že nyní zmiňované obavy žalobkyně z návratu do vlasti nejsou bezpečnostního charakteru, a to minimálně zcela určitě ne v takové intenzitě, jak je uváděno v žalobě, ale toliko v rovině obecné. Co se týče závěru žalovaného, že pokud žalobkyně ve vlasti měla závažné obtíže, měla je uvést bezprostředně po svém příjezdu v roce 2016, a nikoli až v roce 2019, kdy dostala výjezdní příkaz, soud uvádí, že byť žalobkyně mohla a měla své důvody prezentovat dříve, nemusela tak činit právě z důvodu, že jí z ČR nehrozilo nucené vycestování, kdy naopak zde měla pobytové oprávnění, neměla tak důvod žádat o mezinárodní ochranu dříve.
21. K argumentaci žalovaného ohledně dalších obav žalobkyně souvisejících s její existenční situací, soud uvádí, že rovněž tu považuje za adekvátní. Žalobkyně uvedla, že do ČR přicestovala v roce 2016, kdy paní, která jí měla dlouhodobě pomáhat, měla z ČR následně odjet v roce 2017. Poté měla žalobkyně v ČR pobytové oprávnění s ohledem na své partnerské vztahy, konkrétně měla obdržet povolení k pobytu za účelem sloučení rodiny s ohledem na vztah s přítelem. Je tak zjevné, že se již brzy po svém příjezdu do ČR, respektive i po odjezdu zmíněné osoby byla žalobkyně schopna se v ČR o sebe sama postarat. Pokud by žalobkyně byla nucena navrátit se zpět do vlasti, nelze již z tohoto důvodu bez dalšího usuzovat neschopnost se o sebe postarat znovu a argumentovat pouze absencí tamního zázemí či vazeb, neboť žalobkyně svým pobytem v ČR prokázala

schopnost si zázemí vytvořit, nehledě k jejímu dospělému věku. Účelem azylového řízení není zajistit pobytové oprávnění, ale pochytnout ochranu ve zcela výjimečných případech.

22. Soud nepochybněuje možné existenční a ekonomické obtíže žalobkyně po návratu do vlasti, nejedná se však bez dalšího o relevantní azylový důvod. Z ničeho navíc ani neplyne, že by právě žalobkyně měla mít ve vlasti v tomto směru zásadní problémy či byla jakkoli znevýhodněna. Žalovaný správně vyházel z toho, že je až na tvrzené zrakové obtíže zdravá, dospělá a poukázal i na její znalost jazyků. Soud považuje v tomto ohledu rovněž za adekvátní, že žalobkyně neměla problém v minulosti přesídlit do ČR, která pro ni tehdy byla zcela neznámou zemí včetně veškerých souvislostí (odlišný jazyk, prostředí atd.), přičemž z ničeho není zřejmé, že by žalobkyně měla v tomto kontextu nějaké zásadní těžkosti. Přestože tehdy cestovala do ČR za svou známou, která jí měla pomoci vycestovat z vlasti a také u ní měla být po příjezdu žalobkyně zaměstnána, nelze dle soudu odhlédnout od toho, že tehdy byla ČR pro žalobkyni zcela neznámým prostředím též bez jakéhokoli relevantního zázemí vyjma této jedné blízké osoby, žalobkyně byla navíc v době příjezdu do ČR nižšího věku než nyní, kdy dle soudu by nyní měla být schopna se o sebe postarat i vzhledem k dalším v mezidobí získaným zkušenostem z ČR ještě o něco lépe. Byť žalobkyně vyloučila, že by mohla ve vlasti opětovně kontaktovat paní, která ji v minulosti pomáhala, nepovažuje soud shodně s žalovaným tuto možnost za zcela vyloučenou, neboť žalobkyně neuvedla, že by se měla s danou osobou rozejít ve zlém apod., kdy naopak vzhledem k velmi dlouhému blízkému vztahu v minulosti lze předpokládat, že by tato osoba mohla žalobkyni alespoň krátkodobě po příjezdu opět vypomoci. K uváděné skutečnosti, že žalobkyně do ČR cestovala již v roce 2014, a poté znovu v roce 2016, soud dodává, že si je vědom toho, že žalobkyně uváděla, že od roku 2013 do 2016 žila u své známé ve vlasti, které se měla starat o děti a dům, tedy tato situace byla odlišná v tom, že tehdy měla žalobkyně zajištěno zázemí v tomto rozsahu, nicméně ani nyní tvrzená naprostá absence jakéhokoli zázemí ve vlasti dle soudu nebude pro žalobkyni nepřekonatelnou překážkou, která by mohla být jediným důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Žalobkyně také sdělila, že svůj pobyt v minulosti upravila tak, že poté co skončila platnost jejího turistického víza, požádala o pobyt na sloučení rodiny na základě svého vztahu s přítelem, který sice neupřesnila, nicméně dané opět prokazuje schopnost řešit i pobytové a související existenciální otázky, a to v cizí zemi - ČR.
23. Co se týče rodinných vazeb, uváděla žalobkyně minulé partnerské vztahy z ČR, které současně vztáhla ke svým dřívějším pobytovým oprávněním, nicméně nesdělila, že by nějaký partnerský vztah stále trval, naopak uvedla, že je svobodná a bezdětná. Žalobkyně tedy ani nepečuje ani se jinak nestará v ČR o žádnou osobu. Přestože nelze jistě vyloučit, že v případě návratu žalobkyně dojde k zásadnímu snížení její životní úrovně, nemusí dle soudu dané rozhodně znamenat, že by žalobkyně měla znovu skončit na ulici, což by mohlo dle žalobkyně vést až k tomu, že by chtěla spáchat sebevraždu, a to vzhledem k výše uvedené argumentaci. Takové vyústění by dle soudu mohlo být způsobeno pouze naprostou pasivitou žalobkyně a rezignací na jakoukoli snahu o hledání řešení své situace. Žalovaný v tomto ohledu poukázal na to, že v zemi původu žalobkyně je možné využít podporu ze strany vlády v podobě potravin, hotovosti či ubytování, případně vzdělání, tedy i toto by mohla být cesta, kterou by žalobkyně mohla svou situaci řešit, alespoň po krátký čas. Žalovaný též podotkl, že se žalobkyně bude pravděpodobně vracet do města Lagos, kde žila před odjezdem, přičemž se jedná o velké město a šance na nalezení alespoň nějakého pracovního uplatnění zde nepochybně je. Žalobkyně se navíc může v budoucnosti navrátit i do ČR, pokud splní k tomu potřebné podmínky.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

24. Námitky žalobkyně směřovaly zejména k neudělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu, soud proto ohledně dalších důvodů neudělení mezinárodní ochrany pouze pro úplnost uvádí, že ani v tomto posouzení nenalezl pochybení žalovaného, který neshledal důvod pro udělení azylu dle § 13 a § 14 zákona o azylu ani pro udělení doplňkové ochrany.
25. Co se týče azylu z humanitárního důvodu, lze odkázat na výše uvedenou argumentaci s tím, že žalobkyně je s výjimkou zrakových obtíží zdravou svobodnou, bezdětnou, dospělou osobou, která je schopna se o sebe postarat, jak žalovaný správně vyhodnotil. Ohledně zdravotních obtíží žalovaný uvedl, že dne 5. 10. 2021 žalobkyně doplnila, že má potíže se zrakem a očekává vyšetření magnetickou rezonancí. Předložila potvrzení o lékařském vyšetření z oční kliniky, kde jí nebyly předepsány žádné léky či terapie, kontrola u očního specialisty byla stanovena dle potřeby. Žalobkyni byla toliko diagnostikována oční vada, na kterou jí nebyly ani předepsány žádné kompenzační pomůcky. Žalovaný doplnil, že žalobkyně také požádala o potvrzení umožňující legálně pracovat.
26. V části neudělení doplňkové ochrany žalobkyni žalovaný podrobně zabýval obecnou politickou a bezpečnostní situací v zemi původu žalobkyně (na stranách 6 – 8 rozhodnutí), kdy zjišťoval i situaci osob, které se do Nigérie navrací. Žalovaný také konstatoval, že v Nigérii neprobíhal v příslušné době žádný mezinárodní ani vnitřní ozbrojený konflikt. Dle žalovaného stav v zemi není ideální, zejména v tom ohledu, že dochází k teroristickým útokům ze strany skupiny Boko Haram a také ze strany ISIS-WA, tedy odnože Islámského státu, nicméně zprávy nehovoří o takovém ohrožení obyvatel Nigérie, které by například již z důvodu pouhé přítomnosti na místě znamenalo vážné ohrožení obyvatel. Situace v zemi byla posouzena i vzhledem k individuálním okolnostem případu žalobkyně, kdy žalovaný poukázal na to, že ta žila ve vlasti ve městě Lagos, kde žádné potíže nezaznamenala a kde se zmíněné problematické aktivity nesoustřeďují.
27. Soud považuje posouzení bezpečnostní situace v Nigérii v rozsahu provedeném žalovaným za dostačující a ztotožňuje se taktéž se závěrem, že nelze z žádných dostupných informací usuzovat, že by žalobkyně měla být návratem do země původu bezprostředně ohrožena. Co se týče navrátilců, vyplývá z žalovaným opatřené zprávy z 24. 5. 2021, že navrátilci mají možnost po příjezdu obdržet okamžitou pomoc, přičemž možná problematičtější situace je touto zprávou dokumentována toliko u osob s trestní minulostí, což žalobkyně není. Situace neúspěšných žadatelů o azyl není též bez dalšího problémem, jak dokládá dále zpráva z 2. 6. 2020. Jde-li o dodržování lidských práv, vypořádává se s touto otázkou zejména zpráva žalovaného ze dne 19. 4. 2021 o dodržování lidských práv v Nigérii za rok 2020. Tato zpráva mj. uvádí, že v zemi pokračovalo povstání v severovýchodní geopolitické zóně země vedené militantními teroristickými skupinami Boko Haram a Islámský stát v západní Africe. Tyto skupiny prováděly četné útoky na státní a civilní cíle, které měly za následek zabití a zranění tisíců osob, rozsáhlé zničení a rovněž vysídlení značného množství osob. Zpráva dokumentuje i další méně závažné problémy v oblasti porušování lidských práv, ke kterým v zemi také docházelo. Současně je však též konstatováno, že vláda mj. podnikla určité kroky pro vyšetření údajného porušení lidských práv, jehož se dopustila policie a armádní síly. Informace OAMP ze dne 3. 7. 2020 uvádí, že země se neúčastnila žádného mezinárodního vojenského konfliktu. Na severovýchodě pokračovaly aktivity teroristických skupin Boko Haram a Islámský stát v Západní Africe, které útočily na vojenské i civilní cíle. Útoky si vyžádaly tisíce mrtvých a raněných, rozsáhlé majetkové škody a vysídlení téměř 250 tisíc osob do sousedních států.

Obě teroristická uskupení se dopouštěla závažného porušování lidských práv včetně násilí proti ženám a dětem. Ve středním pásu země docházelo ke střetům mezi pastevci a zemědělci. V zemi je rozšířen banditismus a únosy za účelem výkupného, tento typ násilí postihuje řádově jednotky tisíc osob, nejvíce postiženy jsou státy Kaduna, Zamfara a dálnice Abuja-Kaduna. Soud dodává, že žalobkyně uváděla jako místo svého pobytu v zemi město Lagos, které se nenachází v žádné z částí země, kde panuje zmíněná kritická situace.

28. Soud s ohledem na výše uvedené žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
29. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci samé úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 16. 8. 2023

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce